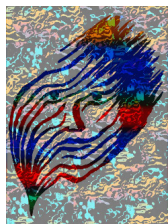

Pár dní na okraji púšte

Written by Peter Gašpar

Thursday, 19 November 2009 17:23 - Last Updated Wednesday, 25 November 2009 19:07

There are no translations available.

>From: redakcia <redakcia@bestofliterature.com>

>To: „Ja“ <jarik@bestofliterature.com>

>Subject: Pre Jarika

>Date: 22. 02. 2002 22:22

Jarry,

takže v noci som uniesol Simonku na Mesiace. na radiatore. na Mesiaci mam zvlastne parakineticke schopnosti. silou vole dokazem postavit hlavicku zapalky na spicku ihly a udrzim ju tam lubovolne dlho. teda, az kym sa nezobudim, potom je to o dost tazsie. zase bez Simonky s potencialne reverzibilnym radiatorom.

r.

Pár dní na okraji púšte

Written by Peter Gašpar

Thursday, 19 November 2009 17:23 - Last Updated Wednesday, 25 November 2009 19:07

ja ti doteraz neviem, ci radiator na ktorom po nociach lietam nie je Jankov. asi by mali mat SPZ-ky.

>From: Janko<janko@bestofliterature.com>

>To: redakcia <redakcia@bestofliterature.com>

>Subject: Zive esencie

>Date: 23. 02. 2002 06:59

Rasto,

Az teraz si uvedomujem, ake smiesne mam problemy ja s tym radiatorom oproti problemom, ktoré mas Ty v boji s tupym ludskym stadom, v boji o ziskanie bytosti, s ktorou zdielas cast spolocneho vedomia. Mozeme sice tvrdit, ze tento svet je kruty a nemilosrdny a nalezite tomu prisposobit aj strategiu prezitia, ale svetu to bude aj tak jedno. Mne sa za zivot nepodarilo na svet priviest ziadnu zivú esenciu, ktorá by zila dlhsie ako 4 minuty, takže problemy podobneho charakteru su mi takpovediac uplne nezname.

Maj sa. Jano

Pár dní na okraji púšte

Written by Peter Gašpar

Thursday, 19 November 2009 17:23 - Last Updated Wednesday, 25 November 2009 19:07

>From: „Ja“ <jarik@bestofliterature.com>

>To: redakcia <redakcia@bestofliterature.com>

>Subject: Return of Kamilove basnicky

>Date: 23. 02. 2002 21:17

>Attachment

>From: Gaspar<gaspar@bestofliterature.com>

>To: Janko<janko@bestofliterature.com>

>Subject: Zivot cestovatela

>Date: 28. 02. 2002 17:11

Pár dní na okraji púšte

Written by Peter Gašpar

Thursday, 19 November 2009 17:23 - Last Updated Wednesday, 25 November 2009 19:07

Ahoj Jano, este stale som na Juznej casti nasej gule, alebo kvazigeoidu, ako sa niekedy vtipne hovori. Ale uz ma to tu nebavi, zoziera ma nuda a boli ma hlava. Po navrate z tropickej Tongy ma tu v sychravom Aucklande napadli rozne mikroby. Lezim na matraci a rozmyslam, ako zabít nastavajuci den. Pojdem este pozriet na Severny ostrov. Musim uz ist, nikde nevydrzim dlho.

Gaspar

>Attachment

Peter Gašpar

□

PÁR DNÍ NA OKRAJI PÚŠTE

V mestečku Ojala v severnom Mexiku som si kúpil v zapadnutom starožitníctve podrobnú mapu

lesov, preštudoval som ju v hotelovej izbe a o pár dní som vyrazil na sever do drsnej horskej krajiny s pravdepodobným veľkým výskytom hnedých medvedí. Podarí sa mi uloviť aspoň jedného? Veľmi som dúfal, že áno. Vypracoval som si písomný plán. Počas prípravných prác som si všetko zapisoval do poznámkovej knihy. Neskôr vypracujem správu pre bohatých sponzorov sídliačich na východe v Atlantic City.

Pri potoku som si postavil malý horolezecký stan s okrúhlym otvorom. Zamaskoval som najbližšie okolie konármi stromov, papraďou a maskovacou sieťou. Prehradil som potok a nachytal plný kôš rýb pre vlastnú potrebu, ale aj ako návnadu do pasce. Ned'aleko tábora bol úzky kaňon v hustom lese, kam určite chodieval medveď piť vodu, alebo tam má dokonca brloh. Prvé dni som sa potuloval po okolí, s mapou v ruke som revidoval jej obsah a ceruzkou som vyznačoval očividné zmeny oproti skutočnosti. Pochopiteľne, zároveň som hľadal najvhodnejšie miesto na umiestnenie pasce. V stredu ráno som ležal v húštine takmer celý zahrabaný v machu. Nad terén mi vyčnievala iba hlava so zelenou šiltovkou a dvojhlavňová guľovnica. Keď mi vlhkosť z machu začala nepríjemne prenikať cez nohavice, pohniezdil som sa a zrazu som na zátylku zacítil horúci dych. Prevrátil som sa na ľavý bok, pažbu som zalícil, hlavu som namieril medveďovi do krku a vtlačil som mu ju do kožucha. Ale nevystrelil som, lebo veľké zviera sa postavilo na zadné a spadlo dozadu ako podťatý strom. Keď sa medveď pozviechal, ušiel, kľučkujúc ako zajac. Podobne som zareagoval aj ja. Vyliezol som na skalnú ihlu, kde som pol dňa presedel, chvejúc sa od strachu. Neustále som cítil na holom zátylku smradľavý medvedí ňufák. Niekoľkokrát som sa pomodlil všetky modlitby, na ktoré som si dokázal spomenúť. Neskôr som si uvedomil, že sa stalo niečo nezvyčajné, možno nadprirodzené. Medveď ušiel! Mal som naozaj obrovské šťastie! O takom niečom som ešte nepočul, ani nečítal, ani som netušil, že také niečo sa môže prihodiť. Výborne, večer som príhodu starostlivo, presne opísal a neskôr ju vložím do tretej kapitoly pripravovanej knihy, hoci som už bol dlhšie presvedčený, že na tretej kapitole niet čo vylepšovať. Na druhý deň som sa vrátil na to miesto a obozretne som šiel po stopách, až kým sa nestratili v skalnej sutine. Premyslel som si niekoľko nových variant lovu a zaumienil som si, že sa budem snažiť chytiť toho zvláštneho medveďa živého, aby som mohol skúmať, čo spôsobilo jeho podivné správanie. Chytím ho do jamy, uspím a zožením pár Mexičanov na pomoc pri transporte k železničnej stanici. Bude to asi poriadna fuška.

Zvečerilo sa a ja som ešte nemal pripravené zbrane a batoh s loveckými pomôckami potrebnými na vybudovanie pascí. Stačilo zhromaždiť veci do batohu a ten položiť vedľa lôžka zo suchého lístia a vojenskej deky s podšívkou. Chvíľu som si pospal a ráno, ešte pred svitaním, som inštinktívne vyskočil na rovné nohy, rozhodnutý začať deň svižne. Verím, že ako sa deň začne, tak bude pokračovať a taký bude aj výsledok celodenného úsilia. Narazil som hlavou do skalného výčnelku a na niekoľko hodín som upadol do bezvedomia. Prebral som sa až popoludní s horúčkou a dunením v hlave, chrobáky mi liezli do uší a v čižme som mal mravenisko. Skrátka, ten deň sa nevydaril. Niekoľko dní som si musel oddýchnuť, kým ako-tak nezmizli následky otrasu mozgu.

Po troch dňoch som konečne mohol začať plniť svoj plán. Na obed som sa pustil smerom na juh cez húštinu presvecovanú úzkymi pásikmi svetla, v ktorom plával prach a blikali úlomky ihličia pomaly padajúce na pôdu. Ešte ďalej na juh sa rozprestierala polopúšť s kaktusovým porastom, šedivou trávou a osamelými stromami s hrubou kôrou a okrúhlymi dužinatými listami na konci krátkych konárov. Už dávnejšie som kdesi čítal, že v tejto oblasti žije množstvo jedovatých hadov, a keď som sa ocitol za lesom, spomalil som krok a opatrne som našľapoval, mysliac na slová o ľudskej päte a hadej hlave z knihy Biblia. Po čase som zmenil smer a krížom cez pieskové duny som zamieril do najbližšieho lesa k medveďom. V dolinkách medzi terénnymi vlnami sa prevažovali pod nápormi suchého vzduchu vanúceho odkiaľsi zo stredu púšte pieskové vlny zakrývajúce kamenistú pôdu s množstvom dier, ktoré boli pravdepodobne úkrytom štrkáčov, jedovatých vreteníc a jedovatých pavúkov rôznych veľkostí. Za posledným pahorkom bol opäť les. Zo začiatku suchý a riedky, ale čím hlbšie som prenikal, tým viac pribúdalo tmavozelenej farby a v jamách ležalo rozmočené lístie. Napokon som sa dostal k úzkej rokline s výdatným prameňom vody vytekajúcim zo skaly blyštiacej sa ako striebro. Neďaleko bol krivý búrľavý strom rozčesnutý a vypálený bleskom. Nádherné miesto na táborenie. Postavil som stan, zo suchého lístia som vytvoril pohodlné lôžko, nachystal drevo na oheň a ešte pred súmrakom som prešiel blízke okolie, čo mi prinieslo pocit spokojnosti a domova. Do lesa sa vkrádal chladivý vánok plaziaci sa po napadanom lístí pomedzi šepotajúce kríky. Občas zavialo aj z korún stromov, ktoré, tuším, taktiež vydávali tajomné, hrozivé zvuky. V tej chvíli, keď deň skončil a definitívne začala noc, všimol som si okrúhly predmet belejúci sa hlboko v búrľavine stromu. Zdvihol som sa z pohodlného ležoviska medzi dvoma skalami a opäť sa mi zazdalo, že stromy šumia, konáre pukajú niečo mi oznamujúc a šišky padajú na zem v zaujímavom rytme. Priblížil som sa k stromu a uprene som sa zahľadel na drahokam lesknúci sa v zhnitom lístí na dne búrľaviny. Opatrne som ho očistil roztrasenými rukami a opantalo ma vzrušenie. Celú noc som nespál, myslel som na opálovú horúčku pred dvoma rokmi v Lightning Ridge. Čaká ma opäť obrovské dobrodružstvo, alebo aj bohatstvo a sláva? Stromy celú noc šumeli a šišky padali. Kdesi na okolí žije medveď, na ktorého som ani nepomyslel. Sám pre seba som sa usmieval pri nádherných spomienkach na Austráliu, na to, ako som cestoval dostavníkmi, na suché pahorky prevrátané jamami opálových baní, hviezdnatú oblohu nad pustým kontinentom a na kamienky zabalené v špinavých zauzlených handričkách prišitých k nohaviciam. V bare v Adelaide som sa zoznámil so skupinou veselých námorníkov a spolu sme sa vybrali do Coober Peddy a neskôr do Lightning Ridge. V L. R. sme založili tri bane niekoľko míľ na sever od osady. Z veže uprostred som riadil banské práce. Vo voľnom čase som meral prevýšenia pahorkov a zrnitosť pôdy, lebo podľa najnovších poznatkov vedy bolo možné určiť aspoň približné nálezisko opálových ložísk. Tvrdo sme pracovali niekoľko mesiacov. Ale vráťme sa do Mexika na okraj púšte Bolsón de Mapimi, kde som pri poľovačke na medveďa náhodou našiel na mimoriadne kvalitný drahokam. A o niekoľko dní som vydoloval z kamenistej pôdy ďalšie nádherné kusy. Boli ukryté v niekoľkých ložiskách asi pol metra pod zemou. V rýchlosti som dopísal správu pre sponzorov a krátky článok do odborného časopisu. Na štýle a slohu textov som si nedal príliš záležať, odflinkal som to, prebral som celé pasáže z niektorých mojich starších článkov, sem tam som prehodil slovosled, vložil osvedčené vsuvky, aby vznikol dojem, že som medveďa ulovil a nakoniec som pridal niekoľko nepravdepodobných podrobností, ktoré sa moji stáli oponenti pravdepodobne pokúsia vyvrátiť. Potom som sa s chuťou pustil do práce. V plecniaku som mal malú vojenskú lopatku, sekerku s pílkou zasunutou v porisku, meračské

pásmo, zápisníky pre merané hodnoty, tri sitká na osievanie a premývanie zeminy. Najskôr som vytýčil miesta, kde začnem kopať, osi výkopov som vytýčil a vyznačil drevenými obielenými kolíkmi. Nasledujúce dni som systematicky prekopával okolie a drahokamy, predstavujúce obrovský majetok, som skrýval v skalnej diere vzdialenej od náleziska asi pol míle smerom k púšti. Trikrát denne som obišiel široké okolie, aby som sa ubezpečil, že na blízku nie je votrelec, pričom som si robil náčrty. Neskôr, keď budem mať viac času, vyhotovím podrobnú mapu veľkej mierky. Zaznamenával som aj teplotu, veternosť, vlhkosť vzduchu - i tieto na prvý pohľad zbytočné podrobnosti sa môžu v budúcnosti zísť. Po namáhavom dni som večer pred súmrakom čítal knihu Biela veľryba, ale nemohol som sa sústrediť a nedostal som sa ani na tretiu kapitolu. Škoda, je to dobrá kniha. Po štyroch týždňoch som mal kruhové územie o polomere tisíc yardov dokonale prečesané, pôda do hĺbky pol metra prešla mojimi sitkami. Nastal čas zahradiť stopy a zmiznúť. Jamy som zahrabal, kolíky spálil, zbalil som sa a cez púšť som sa vybral do mesta.

Za červenou dunou sa mihla postava muža odetého v medveďom kožuchu. Stačilo, aby si nasadil medvediu hlavu a záhada podivného medveďa je rozriešená. Vrhol som sa do piesku premknutý zlým pocitom.